

не се обявятъ за сърбомани, ще бждатъ обѣсени, каквато участъ постигна и кмета на с. Ващево; (вижъ п. 1.).

6) На 14 февруари т. г. сжщитѣ сърбомани разбойници нападатъ къщата на първенца въ с. *Гановци, Теодосъ Трайковъ*. За самозащита Т. Трайковъ отвжтрѣ стрѣлялъ съ ловджийската си пушка и се съпротивлявалъ да имъ се прѣдаде. Разбойниците, обезкуражени отъ сериозната съпротива, напускатъ селото. На другия день потърпевшия се оплаква на жандармерийското отдѣление въ съседното село *Милотинци*, за проформа съставенъ билъ надлежниятъ актъ, но до днесъ не е направено нищо отъ страна на властѣта за откриване и наказване нападателятъ.

По горѣ приведеня начинъ сж заплашвани и тероризирани първенцитѣ българи въ селата: *Петърлица, Любинци* и др. села въ каазата.

Властѣта, за да вдигне всеѣкаква отговорностъ отъ себе си, отъ врѣме на врѣме праща своитѣ чауши отъ жандармерийскитѣ караколи въ селата Страцинъ, Милотинци, Станча да обикалятъ селата и заставятъ кметоветѣ да потвърдятъ съ селскитѣ печати пригответитѣ отъ по рано актове, че селото е мирно и че никакви насилия въ селото не се вършатъ отъ когото и да било*.

Трѣбва да забвѣлѣжимъ, че всеѣко това слава въ най-близката на София етоминска околия, населена съ българи. Какво може да слава въ по отдалеченитѣ съ българекитѣ граници каази—всеѣки който отблизо познава работитѣ въ Турция може да си прѣдстави и заключава.

Безспорно е, прочее, че при горнитѣ условия на конституционенъ животъ въ Турция и при тия сръбски прийоми, всеѣки на мѣстото на сръбскитѣ пропагандисти, включително и хунхузитѣ, би изкаралъ такива и толкова привърженци по неволя изъ сръдята на окаянитѣ Македонски българи, каквито и колкото си поиска.

12 авг. 1912 г.

По случай новитѣ събития прибавямъ слѣднитѣ страници: